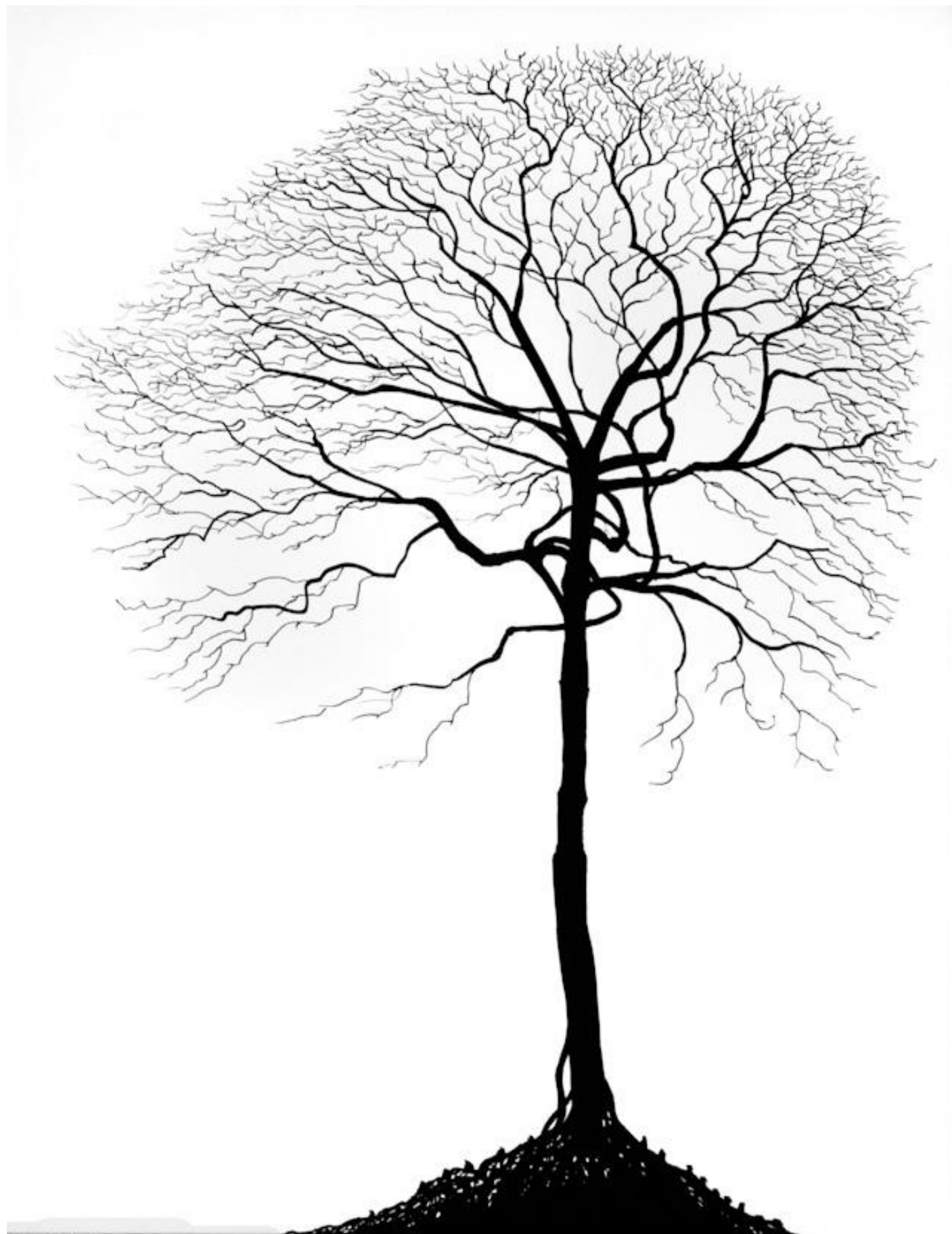


ŽIŽULA



Br. 1.



I. HVALA

Hvala

Hvala ti, majko, što si se brinula za mene kada se ja sama za sebe nisam mogla brinuti.

Hvala ti što si mi opraštala svaki put kada bih pogriješila.

Hvala ti na svim žrtvama koje si podnijela kako bi mi pokazala koliko ti je stalo do mene.

Hvala ti na svakoj riječi utjehe koju si izrekla kada sam baš te riječi željela i morala čuti.

Hvala ti zbog sve sreće koju si mi pokazala jednostavno me voleći.

Hvala ti na svakome trenutku koji si provela sa mnom, zbog mene.

Hvala ti što se, i kada nisi kraj mene, zbog tebe nikada ne osjećam usamljeno.

Hvala ti što bi mi uvijek pomogla vratiti na pravi put kada bih bila potpuno izgubljena.

Hvala ti što si mi pružila mjesto u svome životu i u svome srcu.

Hvala ti što me voliš.

Tvoja Katarina

Katarina Sara Dignum, 6. b

Pismo majci

Draga majko,
najdraža na svijetu
i jedina.

Volim te kao što slovo voli knjigu,
kao što sunce voli nebo.
Kad se smijem i ti se smiješ,
kad plačem i ti plačeš,
kad sam tužna, tješiš me,
kad sam bolesna, paziš me.

Draga majko,
najbolja na svijetu
i jedina.

Grlim te kao što bršljan grli stablo,
kao što korice ovijaju knjigu.

Kad se svađamo, voliš me,
kad vičemo, volim te,
kad nam je teško, volim te,
dok smo žive, volimo se.

Draga majko,
najljepša na svijetu
i jedina.

Volim te najviše,
grlim te najjače,
volim te sada,
volimo se zauvijek.

Maja Tomaić, 6. b

Repam za cure koje preuzimaju svijet

Ovo je pismo za sve žene svijeta, za majke, kraljice, za one crne, bijele i žute; za one koje žive na sjevernom polu i one što žive u afričkim plemenima odsječene od ostatka svijeta; za one što trenutno spavaju na hladnoj klupici negdje na trgu i za one što se upravo kupaju u jacuziju; za odvjetnice i čistačice, kuharice i učiteljice, kućanice i stjuardese, tinejdžerice i bake; za one koje će moje pismo pročitati i za one koje neće.

Zbog nasilja i rata svijet uopće nije tako ružičast kakav bismo željeli, no pogledamo li da danas na svijetu ima više žena nego muškaraca, ipak bismo ga mogle obojiti u rozo. To što danas žene rade i imaju svoja prava možemo zahvaliti snažnim i mudrim ženama iz prošlosti. Žene danas pokreću vlastiti posao, grade kuće, popravljaju automobile, obrazovanije su od muškaraca, bave se važnim političkim pitanjima i svjetskim problemima. Tko je danas najmoćnija žena Europe? Možemo reći da žene danas zauzimaju svijet baš kao što i Beyonce u svojoj pjesmi kaže: „Repam za cure koje preuzimaju svijet!“

Zato, drage žene mi, učinimo sve za budućnost našega svijeta, isprepletimo naše bijele, žute i crne ruke u čvrsti zagrljaj srca.

Mia Filipović, 7.a

Čovjekov život je duga modra rijeka

Mnogi nikada ne shvate što hoće. Mnogi samo zaplove u svoju modru rijeku, bez razmišljanja, bez cilja. Na tom svom putu koriste prečace kako bi otkrili tajne misleći da su sve proživjeli. Ne zaustavljaju se, ne uživaju u ljepoti, ne uživaju u modrini te predivne rijeke. Zaboravljaju sve svoje snove. Oni ne uče kako opstati u toj rijeci, kako je proživjeti što bolje, što smislenije. Oni samo hrle naprijed.

Što kada rijeka polomi lađe? Što kada nas ostavi da plivamo, da se borimo, da budemo jaki?

Samo će najbolji plivači ostati. Plivači s neumirućom nadom, s neporušenim snovima.

Sva silna rijeka, njena silna širina, skupit će se u maleno ušće. Čovjekov život stat će u jednom trenutku. Blago onom tko je zastao i uživao u modrini te predivne rijeke.

Lucija Samaržija, 7.a

Odluka je samo naša
(Uz pjesme *Opomena* i *Modra rijeka*)

Naše živote često uspoređuju s rijekom, a na nama je hoćemo li naš život završiti ušćem.

Evo nekoliko savjeta:

1. Kada učinimo nešto loše, ne skrivajmo se ispod planine već pokušajmo to popraviti.
2. Nemojmo dopustiti da nas zli umovi otjeraju u podzemlje već pronađimo snage i pobijedimo ih.
3. Kada naiđemo na neki problem, ne možemo se pretvoriti u orla i preletjeti ga. Zastanimo i riješimo ga.
4. Zadivimo se mirisnom cvijeću na koje naiđemo.
5. Dopustimo kapljicama kiše da nas ponekad dotaknu.
6. Pružimo ruku jedni drugima.
7. Ponekad se zapitajmo što je čovjekov cilj: baciti se u rijeku bez razmišljanja ili zaploviti rijekom koja će nas odvesti do mirnog jezera. Imamo pravila i što je najvažnije – imamo život. To nikada nemojmo zaboraviti.

Odluka je samo naša.

Mia Filipović, 7.a

Hodat ću sunčanom stranom ulice

U svemu što mi se događa gledat ću dobru stranu. Nastojat ću iz svakoga događaja izvući ono dobro što iz njega mogu naučiti.

Donosit ću sunčevu toplinu ljudima.

Nastojat ću ljudima biti prijatelj u dobru i zlu. Zalagat ću se za mir u svijetu, uvjeravat ću ljude da će razgovorom postići više nego ratom. Družiti ću se sa svima, i crnima, i bijelima, i žutima. Ljudima ću donijeti osjećaj sigurnosti, donijet ću im sunčevu toplinu.

Bojana Butorac, 5.a

Usrećivat ću ljude pokušavajući loša raspoloženja popraviti svojom pozitivnom energijom. Nastojat ću im ublažiti tugu. Neću dopustiti da mi tuga stane na put sreći. Dopustit ću suncu da obasja moj put.

Katarina Sara Dignum, 6.b

Pomagat ću svima i sve voljeti, a svu ljutnju i mržnju bacit ću u prašinu. Ključ svemu je dobrota.

Maja Tomaić, 6.b

Sjajit ću od osmijeha i veselja. Svojim ću sjajem zasjeniti sve ono crno i teško za ljudske oči i srca.

Kako ću to učiniti?

Pohvalit ću im frizuru, novu majicu, dobro raspoloženje...Njihov osmijeh nadahnut će me da nastavim nasmijavati druge, i one dobre, i one manje dobre. Možda mi se i drugi pridruže u misiji dobrote pa tako nasmijemo cijeli svijet.

Iva Filipović, 7.a

Lice ću uvijek okrenuti suncu

Svaku ću večer na zalazu lice okrenuti suncu napozdrav. I svako ću jutro u svitanje lice okrenuti suncu znajući da je novi dan za nove pustolovine. Gledat ću na svaki događaj s veseljem jer znam da je sunce uvijek ovdje za mene. Kada budem osjećala da se mom životu bliži kraj, pogledat ću prema suncu i prisjetiti se da sam se kao mala igrala njegovim zrakama.

Moje će lice uvijek biti okrenuto suncu.

Bojana Butorac, 5.a

Uvijek ću pozitivno razmišljati bez obzira na situaciju. Pustit ću moje srce da me vodi. Neću dopustiti da mi loš trenutak zatamni put. Nastojat ću iz tame izaći s osmijehom u iščekivanju onoga što slijedi ostavljajući iza sebe ono što je završilo.

Katarina Sara Dignum, 6. b

Uvijek ću pozitivno misliti . Zastat ću i razmisliti, a nadolazeću bujicu suza pretvorit ću u radost. I loše može biti dobro jer nam daje životno iskustvo za dalje. Uživat ću u trenutku. Čemu razmišljati kako će večeras kiša ako je sada sunce. A kada dođe kiša,shvatit ću je kao vrijeme za povratak domu, kao vrijeme za stanku.

U svemu postoji nešto dobro. Dobiti jedinicu u školi, pasti s bicikla, pripremiti zagorene palačinke ili čak izgubiti voljenu osobu... To su sve životna iskustva i unatoč tomu što ih mi, sva ljudska bića, najprije smatramo negativnima, zastanimo i razmislimo. Pala sam s bicikla, drugi put neću brzati. Zagorile su mi palačinke, drugi ih put neću ostaviti da se same peku. Izgubila sam voljenu osobu. Za to ne postoji drugi put, ali postoji ponovno. Treba se pripremiti. Treba pripremiti svoje srce. Treba lice okrenuti suncu.

Maja Tomaić, 6.b

Lice ću okrenuti suncu i neće mi trebati naočale jer dobro nikome nije naškodilo. Pa dok budem osunčanog lica šetala gradom, možda i druge ljude obasjam toplinom i zagrijem im srca.

Mia Filipović, 7.a

Osoba u pozadini

Bog, moj BFF. On zna sve moje tajne i želje. On mi pomaže da kroz život koračam dostojanstveno. Pruža mi ruku kada padnem. Drži me iznad vode da ne potonem. Uči me da ljubim druge i samu sebe. Uči me kako oprostiti i živjeti pošteno bez laži.

On ne stoji iza mene, već iznad. Iznad svih nas. On je vrhovni sudac i najbolji psihijatar. On dijeli medalje i priznanja. Tvoj i moj BFF s kojim komuniciramo ujutro, navečer i nedjeljom na misi. Bog je stalno tu, nikada ne odlazi. Oni koji ne vjeruju sigurno će nam reći da imamo nevidljivoga prijatelja. A koga imaju oni?

Bog je jedina istina.

Mia Filipović, 7.a

II. KOLIKO ĆE TA LJEPOTA TRAJATI?

Bura

Na Staru godinu rano ujutro otišla sam pogledati kako je Bura. Tjedan dana prije saznali smo da boluje od upale pluća i da joj se bliži kraj. Tiho sam se približila njenoj košari. Ležala je nepomično, mislila sam da spava. Kada sam shvatila da ne diše, otrčala sam po tatu. Nakon nekoliko trenutaka tata je rekao da je uginula. Osjećala sam se kao da mi je netko iščupao srce, razbio ga o pod i vratio nazad. Nisam bila cijela. Bile smo jako povezane. Moje suze nisu mogle oprati tugu koja je zavládala u cijelom mom biću.

Možemo li nekako odgoditi ili izbjeći kraj koji nas sve jednom čeka, zapitala sam se.

I danas, dok gledam njene slike, suza mi klizne niz obraz.

Nika Škiljan, 6.b

Prva riba

Bilo je toplo srpanjsko poslijepodne. Sjedila sam s roditeljima na barci i držala udicu u moru nadajući se da ću nešto i uloviti na mamac. Odjednom osjetim da je nešto potegnulo tunju i vuklo, vuklo prema dolje.

„Imam je!“ ushićeno sam povikala, a tata mi je pomogao izvući ribu.

„Bravo, Majo!“ rekla je mama.

Na udici se koprcalo mali arbun. Nije mogao disati, a ljuskavo tijelo prekrile su kapljice krvi. Osjetih žalost, žalost zbog malog arbuna koji je trenutak prije još bezbrižno plivao u morskim dubinama.

„Pusti ga,“ rekla sam tati, „vrati ga natrag u more!“

„Ali već je prekasno. Neće još dugo živjeti!“ nadovezala se mama.

„Hoće, hoće! Samo ga pusti!“

I tata ga je pustio. Nekoliko trenutaka je plivao, a onda... Bilo je prekasno. Jedan se život ugasio.

Tada sam shvatila koliko je život krhak. Može završiti uvijek, u trenutku kada to ne očekujemo.

Maja Tomaić, 6.b

Leptir

Hodah šumom kada zapazih nešto neobično na stablu. Kukuljica leptirove ličinke je drhturila, ne samo od vjetra. Bilo je to nešto drugo, prizor koji se vidi jednom u životu. Iz sada probijene kukuljice izašao je leptir. Žuta krila s malim crvenkastim mrljicama bila su obrubljena crnom bojom i ti crni rubovi davali su mu poseban, otmjen izgled.

Leptir se spustio na površinu lokvice koju je ostavila blaga jutarnja kiša. Ubrzo je poletio u visinu mašući svojim nježnim krilima.

Gle, kako se raduje životu! pomislih. S veseljem mi oblijeta oko glave tražeći pažnju i ne znajući koliko je već ima. Nisam skidala pogleda s njega, s nečega tako prelijepoga.

Koliko će ta ljepota trajati?

Katarina Sara Dignum, 6.b

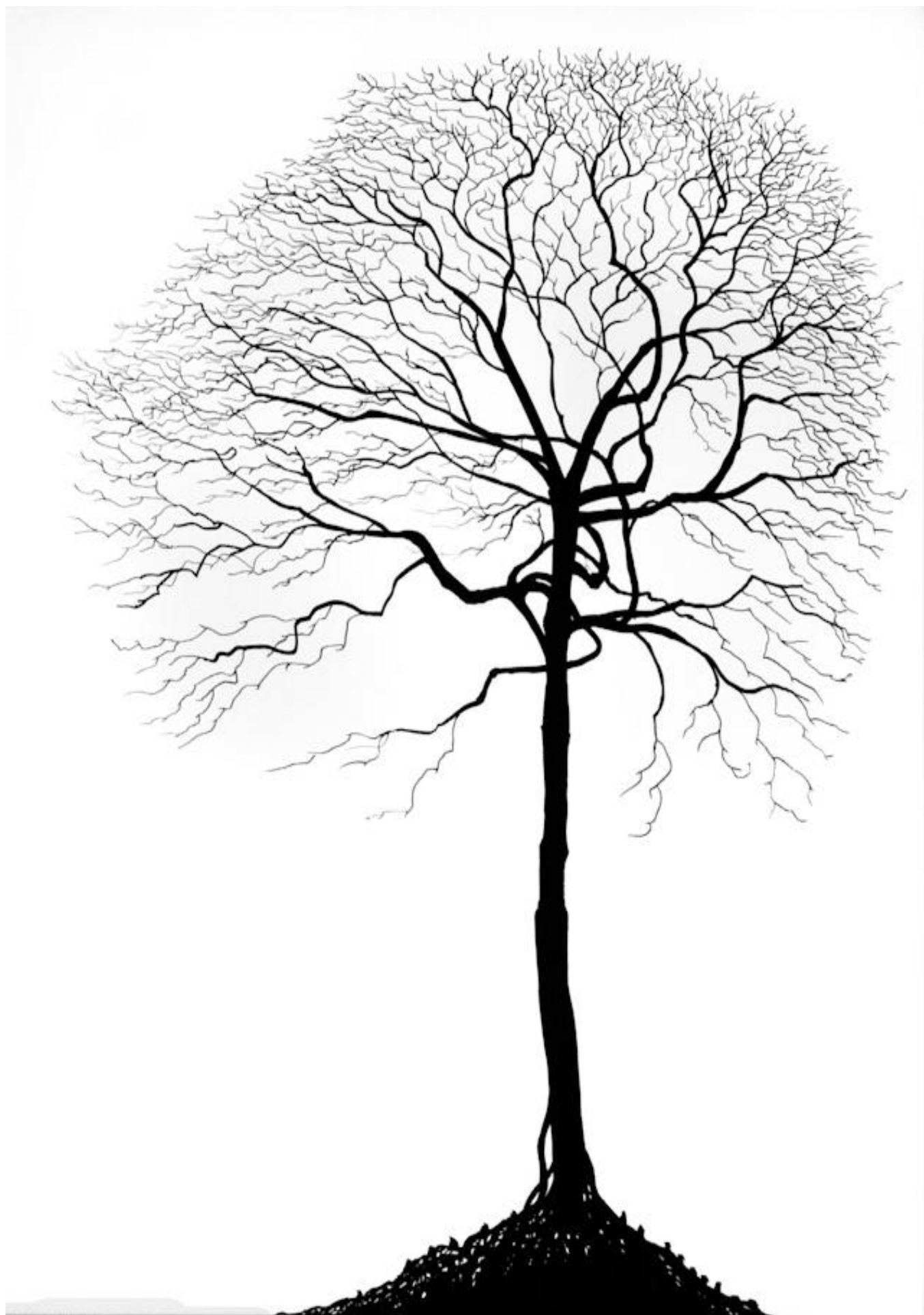
Kap kiše

Vani je sve bilo ružno i tmurno, a nebo se odražavalo u svim nijansama sive boje. Bio je to jedan od onih depresivnih dana, ali meni je bio novi dan za nove pobjede.

Uzela sam torbu i izašla. Sve je bilo mirno, pospano. Mogla sam satima stajati i razmišljati, no morala sam krenuti. Sporo sam pješačila pokušavajući i u ovom danu pronaći posebnost i ljepotu. Na putu nisam nikoga srela što me nije začudilo. Promicali su jedino automobili. Naravno, ljudi su se bojali kiše. Bojali su se nečega čemu bismo se trebali radovati.

Odjednom, osjetih je na obrazu. Mokra. Nježna. Da, kapljica kiše. Pogledala sam u nebo i nije trebalo dugo da mi osmijeh dođe u goste. „Hej, upravo sam našla posebnost u ovom danu“, pomislih.

Lucija Samaržija, 7.a



III. STOP nasilju

STOP nasilju

Nasilje.

Poznata riječ.

Evo nekoliko definicija poznate riječi:

Nasilje je kada netko nekoga prisiljava na nešto.

Nasilje je tučnjava.

Nasilje je i riječ što siječe oštrije od mača.

Dosta definicija ?

Posljedice nasilja:

TUGA, OČAJ, SAMOĆA...

Žrtve nasilja:

Svi.

Najtragičnije:

DJECA.

Zato:

STOP NASILJU!

Nika Škiljan, 6.b

Svi imamo svoju ulicu

Obožavam se igrati. Igra mi pruža osjećaj nevinosti i veselja. Osjećaj bezbrižnosti. Najljepše se igram vani, na svojem dobro poznatom teritoriju – ulici. Mogla bih reći da je ulica moj drugi dom. Kad se skupe prijatelji i počne igra, e to je doživljaj. Nije važno koje si godine rođen, jesi li dječak ili djevojčica, tamnokos ili svjetloput, svi igramo po istim pravilima. Iste igre već osam godina. I još nam nisu dosadile. To je isto kao da se već osam godina s istim ljudima smijete istim vicevima i lijepim sjećanjima. Osmjesima brišemo svaku iskricu tuge. Imamo dojam kao da se bezbrižnost s nama rodila i ne napušta nas, kao da će djetinje doba zauvijek trajati. Prekrasno je biti tako slobodan.

Često i ne shvaćamo koliko smo sretni. Toga postanem svjesna u zadnje vrijeme jer i ne želeći, stalno slušamo o izbjeglicama. Pitam se razmišljaju li ta djeca dok sjede na hladnom asfaltu ili prelaze hladnu Sutlu ili gledaju zbunjeno kroz prozor vlaka i ne znajući u kojoj se zemlji nalaze - o svojoj ulici. Ako su je uopće uspjeli zapamtiti prije nego ju je neprijateljska ruka dotakla. Njihovi najradosniji dani zatrpani su ispod zidova unutar kojih su nekada imali život, dijelili radost s bližnjima. Rat je krivac za to i pogrešna uvjerenja koja odnose žrtve, krađu ulice i bezbrižnost. Rat ih je natjerao na tako dug i bodljikav put. Odvodi ih u neizvjesnost. Uništava snove. Briše djetinju nevinost s lica. Miče ih s ulica.

Shvaćate li sada zašto mislim kako živim sretan život! Kako mi je lijepo! Imam prijatelje, ulicu, sjećanja. Imam život. A što imaju ta djeca?

Mia Filipović, 7.a

Stanje nemoći

Svako jutro nakon buđenja ostanem još neko vrijeme u krevetu zato što me obuzme osjećaj tjeskobe. Pomislim da će mi, ako ustanem, srce puknuti. Već znam što će mi se dogoditi na putu do škole i u školi. Recimo samo da se svaki dan vratim kući s nekoliko novih modrica koje se pridruže starim ozljedama. Ozljede. Rane. One vidljive i nevidljive. Sve su jednako teške i ujutro mi ne daju iz kreveta.

Svako jutro znam što će mi se desiti. No jedno ne znam. Što će se desiti kada bol postane preteška da se s njom nosim? Što tada mogu učiniti? Kako se nositi s tim? Ova pitanja mi se već dugo vremena jednostavno ponavljaju kao stalni motiv, a ja nemam nikakav odgovor.

Katarina Sara Dignum, 6.b

Živimo život bez nasilja

Počela sam zapažati neke stvari za koje nisam ni znala da postoje. Primjećivala sam osamljenu i izruganu djecu, žrtve nasilja. Pitam se: postoji li svijet bez zla? Postoji li svijet bez mržnje?

Ako ne, ja ga želim stvoriti. Želim stvoriti svijet – savršen svijet, ali ne mogu to sama. Ipak, moram početi od sebe. Ne škrtarim na osmjesima koji bi drugima uljepšali dan, ne sramim se ubaciti koju kunu prošnjacima na ulici ili reći nekomu kako je dobar prijatelj. Shvaćam da sam i ja sretna kad su drugi sretni. Znači li to da obogaćujem svoju dušu? Zasigurno, ali prvo opet valja početi od sebe. Tomu me uvijek učila moja mama koja mi je pokazala kako usrećiti nekoga bez ijedne riječi. Pokazala mi je snagu osmijeha.

Poslije škole sam požurila doma. Sjela sam, uzela papir i olovku i nacrtala jedan veliki, veliki osmijeh. Svidio mi se, stoga sam ga zalijepila iznad kreveta da me podsjeti na bitne stvari u životu: osmijeh, nježnost, ljubav, sloboda, obitelj, zagrljaj, zajedništvo, domovina. A s ponosom mogu kazati da zaista živim život bez nasilja.

Lucija Samaržija, 7. a

Nasilje ne pozna vrijeme

Budućnost, Zemlja, 5015.

-Putovanje kroz vrijeme je moguće! - uzviknuo je stari znanstvenik. – Otkrijmo sve o ljudima iz 5015. godine.

Tek je to izustio, a već se promjena dogodila. Šetao je čistim ulicama Zagreba. Odmah je uočio da nema automobila, ljudi su mirno i spokojno hodali ulicama. Znanstvenikov tim uzbuđeno je trčkarao i sretno promatrao grad.

-Baš tužno što se moramo vratiti u 21. stoljeće i suočiti se sa sukobima koji uništavaju ljude i gradove. Suočiti se s ratom u Siriji, izbjeglicama, s terorističkim napadom u Parizu... Najradije bih ovdje ostao zauvijek!

Nije razmišljao o svojoj obitelji i svome rodnom gradu. Razmišljao je samo o životu bez nasilja, bez ratova, terorizma, bombaša samoubojica... Uočio je jednog čovjeka koji je izgledao mudro pa ga je upitao: - Gospodine, ja sam došao iz 21. stoljeća. Zanima me ima li kod vas ratova?

Čovjek je stajao zbunjen, kao da razmišlja kako će odgovoriti na pitanje.

-Da, ratuje se i kod nas. Ratovi su dugotrajni i iscrpljujući pa su valjda stoga i razdoblja mira duža. Ipak se treba oporaviti od rata.

-Pretpostavljam da je sve teže i kompliciranije nego u 21. stoljeću. Ipak je tehnologija razvijenija.

-Točno. Teško je pobijediti. Zato je stalno prisutna utrka u tehnološkom razvoju.

-Hvala, gospodine! Vidim da se ništa nije promijenilo. Budućnost ništa nije naučila od prošlosti. Vrijeme je da se vratim u svoje stoljeće, k svojoj obitelji.

Znanstvenik i njegov tim pošli u kući u 2015. Godinu razmišljajući o tome da nasilje nikada ne prestaje. Dok ima ljudi, ima i nasilja. Tragično, zar ne?

Maja Tomaić, 6.b

IV. UVIJEK HRVATSKI

Biti pismen, biti svoj

Što uopće znači biti pismen? Neki kažu da je to znati govoriti, čitati i pisati.

Ja mislim da to znači razumjeti jezik, znati se izražavati i naposljetku stvarati književnost – umjetnost riječi. Postoje ljudi koji ne pridaju veliku važnost pismenosti iako imaju sve uvjete za učenje i obrazovanje. Postoje i ljudi koji bi dali sve da im se pruži prilika za učenje. Neki skrivaju svoju želju za obrazovanjem iz samo njima poznatih razloga.

Biti pismen znači biti svoj. Stoga ne odbacujmo pismenost i znanje nego budimo sretni što nam je uopće pružena prilika za učenje.

Hana Kren, 8. b

Lijepi jeziče hrvatski

Moj hrvatski jezik. On najbolje može dočarati ljepotu mog mora, mojih šuma, planina, moje zemlje, a najviše ljepotu ljudi koji se njime izražavaju.

Hrvatski jezik je drevan, nepobjediv je i postojan. I bit će ga dok postoje Hrvati zbog kojih se on ori zemljom Hrvatskom.

Moj hrvatski jezik. Stoji mi u rodnom listu, a stajat će mi i na grobu.

Znate li zašto je ovaj tekst poseban? Pa pročitajte kojim je jezikom pisan.

Mia Filipović, 7.a

Uvijek hrvatski

Hrvatski, moj jezik. S hrvatskim se smijem, s hrvatskim plačem, na hrvatskom vičem, hrvatskim opraštam, njega slušam i njega volim. On je moja zvijezda padalica, moja zraka sunca, moj sretni medaljon i moja vatra u svijetu tame. Hrvatski je moje more sreće, moje more veselja. Hrvatski mi u duši živi, u srcu kuca i mojom krvlju teče.

Katarina Sara Dignum, 6. b

V. ČAROBNA NOĆ

Čarobna noć

Sretna sam i toplo mi je oko srca,

Božić mi na vrata kuca.

I plešem,

I pjevam: „Neka sniježi, neka sniježi! „

Anđeli mi se s bora smiju,

znaju što ukrasni papiri kriju.

Jedino svjetlo u tamnoj noći

velike su dječje oči.

Meke pahuljice tiho padaju,

ulicu u bijeli san pretvaraju.

Sve je savršeno u toj čarobnoj noći,

ali na spavanje još neću poći.

Na polnoćku ću uskoro krenuti,

malom Isusu sretan rođendan poželjeti.

Mia Filipović, 6.b

Božić u mojoj obitelji

Božić je u mojoj obitelji malo neobičan. Ili smo u Senju ili kod maminih roditelja. No, nije ni važno, bitno je da je obitelj zajedno, na okupu.

Osim Božića slavimo i tatin rođendan. Tata ne dobije više poklona, ali dobije tortu. Zabavno je u isto vrijeme slaviti i Božić i rođendan jer je slavlje veselije i svečanije.

Naš bor je rijetko kad isti jer ga skoro svake druge godine ukrasimo drugačije. Najdraže mi je kad je ukrašen ljubičastim ukrasima jer mi je ljubičasta najdraža boja. Brat i ja svima napravimo čestitke, a tati napravimo čestitke za rođendan i za Božić. Pripreme za slavlje su zahtjevne, ali svi smo raspoloženi, radosni i opušteni. Brat i ja idemo i na mise zornice. To unese novu radost i te mi dane učini još ljepšima.

Božić je meni najdraži blagdan, ne samo zbog darova, nego zato što se mogu družiti sa svojom obitelji.

Natalia Vukelić, 5.a

BOŽIĆ

Noć je pala,
na okupu obitelj mala.

Sve se sjaji,
mama nešto taji.

Na Luciju pšenicu sam posadila,
na Badnjak veselo bor ukrasila.
Ne smijem zaboraviti na štalicu,
Isus će ponovno leći na slamicu.

Šarene kuglice na boru stoje,
sestra i ja čekamo darove svoje.

Djed Božićnjak skoro će doći,
čekat ću ga sve do ponoći.

Veseli smo, Božić nam dolazi
i djedica već saonicama
na put polazi.

Darovi će stići sutra
i razveseliti naša jutra.

Lucija Biondić, 6.b

Božićno čudo

Danas je Badnjak. Obitelj Jurić se probudila. Djeca otvaraju darove.

ROKO: To, novi helikopter!

MAMA: Petra, što si ti dobila?

PETRA: Super! CD i parfemi.

TATA: Djeco, jeste li zadovoljni?

ROKO i PETRA: Daaa!

TATA: Roko, isprobajmo helikopter.

Obitelj je izašla na terasu.

ROKO: Hej, tata, vidi, susjedi su tužni.

I stvarno, obitelj Jeličić je bila tužna. Djeca nisu imala nikakvih poklona u rukama, a roditelji su tugovali zbog toga.

TATA: Tužni su zbog toga što nemaju poklona za Božić.

PETRA: Zar nisu dobili ni slatkiše?

MAMA: Ništa nisu dobili.

Oduševljenje je nestalo s lica djece. Pogledali su svoje poklone, a onda jedno drugo. Isto su pomislili.

ROKO: Ja ću Luki dati svoj helikopter. Ionako već imam jedan. Možemo se zajedno igrati.

PETRA: Ja ću Ivani dati svoj parfem, a CD možemo slušati kod mene.

MAMA: Djeco, to bi stvarno bilo lijepo od vas.

ROKO: Idemo im ostaviti poklone ispred vrata.

PETRA: Idemo.

Djeca su pozvonila i ostavila poklone ispred vrata obitelji Jeličić. Na vratima su se pojavili Ivana i Luka.

IVANA: Mama, mama, vidi što sam dobila!

LUKA: Helikopter! Tata, helikopter!

MAMA i TATA: Što se dogodilo?

LUKA i IVANA: Božićno čudo.

Natalia Vukelić, 5.a

VI. A JA SLUŠAM PTICE

A ja slušam ptice

Bruje motori u luci,
odjekuju koraci na ulici.
A ja slušam ptice
i gledam kako sviće.

Psi laju u daljini,
mačka mijauče u blizini.
A ja slušam ptice
i gledam kako sviće.

Mobiteli, radio i telefoni,
sve u isti čas zvoni.
A ja slušam ptice
i gledam kako sviće.

Baka govori,
djed se mrgodi.
A ja slušam ptice
i gledam kako sviće.

Mia Filipović, 7.a

Kiša

Kiša pada,
u prozore udara,
veliku buku stvara.

Čim stane,
buke nestane,
a duga razveseli mene.

Bojana Butorac, 5.a

Proljeće

Zima odlazi,
nešto polako dolazi.
Već je snijeg okopnio
i medo se probudio.
Čuj pjev ptica, miris cvijeća,
na što te to podsjeća.
Moje srce sretno kliče:
na proljeće, na proljeće.

Natalia Vukelić, 5.a

Pazi! Pazi! Snjegović na stazi!

Bio je Božić. Ne sjećam se točno je li bilo lani ili preklani. Bili smo kod bake i djeda u Zagrebu i sve se bijelilo od snijega. Divni bijeli Božić. Veselju nije bilo kraja.

Moja sestra Darija i ja smo se toplo obukle i krenule van uživati u snježnim radostima. Odmah smo počele s gradnjom snjegovića. Nadvisio me svojom visinom. Na glavi je umjesto šešira imao kanticu, nos od mrkve i gumbe za oči. Pošteno smo se umorile jer smo ga gradile gotovo dva sata. Poslije smo zažalile. Naime, snjegović je u dvorištu bio pozicioniran tako da se autom nije moglo proći pokraj njega. Uz sam rub staze.

Dan kasnije, Darija, djed, baka i ja uputili smo se na Trg bana Jelačića. Naravno, na klizanje. Djed je upalio auto i krenuli smo. No, tada je počela katastrofa. Shvatili smo da je snjegović na putu i ne možemo proći. Darija i ja smo se nemoćno pogledale, a on je tamo stajao i smješкао se, kao, njega se to ne tiče. Presudila je baka: „Pa, možda, dogodine!“

Eto, zato ja otada gradim manje snjegoviće i svakako dalje od staze.

Bojana Butorac, 5. a

Čamac se ljulja,
stablo se njiše,
vjetar se zaigrao.

Kiša pljušti
kao iz kabla.
Potočić teče.

Veliki oblak
zarobio je
cijeli grad.

Natalia Vukelić, 5.a

VII. ZAVIČAJ

Od Travice do Harmice

Od Travice do Harmice

cika, vriska sad se čuje.

Što se to zbiva u tom mirnom kraju?

Grupa djece stvorila je graju.

Majice bijele nose na sebi,

tko te đake volio ne bi.

Od Travice do Harmice

šeću Senjani mali,

učitelj ih pazi da ne bi pali.

„Ki gre, ki ne gre“, babe vire,

brzo se kroz Alej novosti šire.

Svi žamor i veselje čuti vole,

navikli su se, žive kraj škole.

Na murvu samo mačke skaču

U strahu kada vide grupu đaku.

Na klupi sjedi Braco, sunce ga grije,

od Travice do Harmice nikada dosadno nije.

Maja Tomaić, 6.b

Priča djeda Podgorca

Uzme stari djed jednoga sunčanoga dana svoga unuka za ruku pa s njim u barku, a onda sinjim morem prema Lukovu. Kad stigoše, skočiše s barke na vrući kamen i krenuše prema kući. Djed otvori vrata ranjena morem i starošću i zakorači u dvorište svoje rodne kuće. Kratko je postajao u mislima, a onda se uhvatio pripreme ručka.

Spretno upali vatru i stavi peći ribu, a potom sjedne s dječakom na kameni zidić. Bez riječi zavuče ruku pod raskopčanu košulju i iz unutarnjeg džepa izvadi malu crnu knjižicu.

„Ovo ti je dnevnik moje tete,“ kaže djed i otvori knjižicu. Dječak pruži ruku, uzme knjižicu i počne čitati. Na prvoj stranici je pisalo: „Ovo sam, nećaće, zapisala za tebe kako bi znao kako se živilo u ovom kraju i kako bi znao poštivat ono što imaš.“ Dječak radoznalo okrene stranicu.

Nekoliko godina prije 2. svjetskog rata

„Živilo se teško. Imala sam petero braće i četiri sestre. Većina kuća u Lukovu imala je po dvanajst članova. Svi smo morali raditi da bismo se prehranili, nisu se razlikovali muškarci od žena. Lovila se riba, kuvalo se more radi dobivanja soli, u sezoni su se sušile smokve. Sol i smokve smo pišice nosile u Liku i Slavoniju i tamo ih minjali za šenicu, kukuruz i gra. Solili smo ribu kako bismo imali što istu zimi kad se nije moglo na more i da bismo je sačuvali od kvarenja jer struje i hladnjaka nije bilo.

Evo jedne smišne sličice s putovanja ili bolje reći pješaćenja po Slavoniji. Ne sićam se više u koji smo grad došli prodati so i smokve, ali smo navečer otišli pogledati filmsku predstavu. Nismo znali što je to film. Kad je u jednom trenutku vlak s filmskog platna krenuo prema nama, svi smo se prestrašili i tili na silu izići iz kina. Neki su se skrili ispod stolica. Tebi će ovo biti smišno, ali nam je to iskustvo bilo teže nego sav put koji smo prišli pišice s teretom na leđin.“

Dječak je prekinuo čitanje i zagledao se u svoga djeda koji je baš ustao da preokrene ribu na gradelama. Nakon nekog vremena nastavio je s čitanjem.

„To je bio najteži dio mog života. Radilo se teško. Voda se donosila iz bunara i seoske šterne u burilu. Burilo je drvena posuda duguljasta oblika koja se konopima obisila na leđa. Nije bilo lako nositi vodu jer je bilo teško, a konopi bi se usikli u ramena. Sapun smo pravili sami od životinjskog loja i kostiju. Loj i kosti smo kuvalisatin dok bi se raspali, a u tu smo otopinumećali kadulju, smilje i drugo bilje da lipše miriše. Nije se bacala vuna. Svaki smo komadić oprali, rasčupali i ispreli, a onda smo pleli čarape, tkali biljce. Sami smo tkali platno. Robu smo prali okuvavajući u lukšiji, a ispirali na obali di je voda bila bočata.“

Dječak se umirio, nije mogao ni zamisliti život o kojem je čitao. Djed ga je promatrao, ali nije ništa govorio, samo bi preokrenuo ribu i tiho uzdahnuo.

„Nije se samo radilo. Dica su se igrala, mladi su se volili. Curice su se igrale slaganja kućica od trščica ili su šile lutke od krpica i plele im odjeću. A tako su učile i šiti i plesti. Muška su dica skupljala kamenčiće razni oblika i stakalca koja je izgrizla sol. Tvoj tetak je bio najbolji u traženju kamenčića. Kad smo se počeli sastajati ko momak i cura, pokazao mi ih je. Nalazili su se u istoj rupi u kojoj ih je ostavio. Ti su kamenčići i dalje ostali u toj rupi.“

Dječak se zamisli pa upita: „Djede, a gdje se nalazi ta rupa?“ Djed ostavi ribu i krene s unukom na plažu. Išli su prema strmoj stijeni na kraju plaže. Kad stigoše, djed podigne kamen, a mnoštvo stakalaca zasjaji kao najljepše zvijezde koje je dječak ikad vidio. Ostadoše oni tako dugo sjediti i brojiti kamenčiće.

Kad je riba već dugo vremena bila zagorena, a sunce već odavno zašlo, krenuše i oni svojoj kući. Vozeći se u noć, djed se s osmijehom i zadnjim pogledima opraštao sa svojim dragim Lukovom. Kao da je ispunio svoju zadaću upознаvši dječaka s prošlošću.

Mia Filipović, 7.a

VIII. SAMO ĆE LJUBAV VODITI NAS

Znaš da si zaljubljen

Znaš da si zaljubljen kada ti
srce jače tuče pri samoj pomisli na nju.

Znaš da si zaljubljen kada
želiš svaki mogući trenutak provesti s njom.

Znaš da si zaljubljen kada si
sretan jer je ona sretna,
tužan si kada je ona tužna.

Kada voliš iste stvari
koje i ona voli.

Znaš da si zaljubljen kada
prihvatiš njezinu prošlost,
živiš s njom sadašnjost,
nadaš se budućnosti.

Znaš da si zaljubljen kada –
ma, jednostavno znaš.

Katarina Sara Dignum, 6.b

Samo će ljubav voditi nas

Ljubavni zanos zavladao je svijetom
i našom velikom zelenom planetom.

Na ljubavni dan
snili smo ljubavni san.
Samo će ljubav voditi nas,
u ljubavi ćemo naći spas.

Lucija Biondić, 6.b

Što je ljubav

Jedni kažu, ljubav može biti bol

ili radost.

Drugi kažu, to je osjećaj

koji ti se jednoga dana

ušulja u mladost.

Ja još ne znam

što bi ljubav mogla biti.

Samo znam, kada te posjeti,

ne možeš je više skriti.

Bojana Butorac, 5.a

Ljubav

U zraku cvate ljubav,
zrači svuda oko nas.

Neka nas ne bude strah
zaljubiti se.

Natalia Vukelić, 5.a

Voljela bih

Voljela bih

kada bi mi netko napisao pismo
vlastitim švrakopisom ili krasopisom,
samo ne na računalu.

Voljela bih

da ga zatim ukrasi
olovkom, bojom, flomasterom,
crtežom, skicom, naljepnicom...

Voljela bih

to pismo pronaći u sandučiću
pa da vidim očiju sjaj
i čujem srca otkucaj.

Voljela bih

skuhati Nescafe,
uvući se pod dekiću
i uživati u svakom slovu.

Mia Filipović, 7.a

GRLI MAJKU GRLI BAKU
LJUBI SEKU LJUBI TETU
POŽELI SREĆU SEBI NAJVEĆU
SESTRI DAJ SVOGA PLIŠANOGA MEDU
I SVE ĆE BITI U NAJBOLJEM REDU.
ODJENI SVOJU NAJDRAŽU
BOŽIĆNU VESTU
I RADI OBLIKE
U TIJESTU.
PREDIVAN
SAN
BOŽIĆNI
DAN.

Maja Tomaić, 6.b

Ljubav padeža i prijedloga

NOMINATIV otvara staze,
s njim prijedlozi ne dolaze.

GENITIV je drugi padež,
prijedlog mu je kao madež.

DATIV treći dolazi,
kraj njega prijedlog prolazi.

AKUZATIV slijedi za njim,
prijedlog ga uhvati u đir.

VOKATIV oj, ej više,
njega prijedlog ne dotiče.

LOKATIVU nije nikada zima,
taj se grli s prijedlozima.

INSTRUMENTAL s kim ili čim,
prijedlog S ponekad je s njim.

Maja Tomaić, 6.b

Mačke

Mačke čitaju mačje knjige,

mačke vode mačje brige.

Mačke jedu mačju hranu,

Mačke se hvataju za mačju granu.

Mačke plove mačjim brodom,

a vraćaju se mačjim hodom.

Sad za jedan sretan kraj,

mačke i ljubav imaju, znaj!

Maja Tomaić, 6.b



OŠ S. S. KRANJČEVIĆA SENJ

2015. / 2016.

MIA FILIPOVIĆ, 7. a

LUCIJA SAMARŽIJA, 7. a

MAJA TOMAIĆ, 6.b

KATARINA SARA DIGNUM, 6.b

LUCIJA BIONDIĆ, 6.b

NIKA ŠKILJAN, 6.b

BOJANA BUTORAC, 5.a

NATALIA VUKELIĆ, 5.a

ANA NEKIĆ, prof.

ANDREJA KARTELO – NEKIĆ, prof.

